

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1985

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 4

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 5

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 6

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 7

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 8

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 9

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 10

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 11

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 12

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 13

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 14

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 15

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 16

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 17

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 18

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 19

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 20

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 21

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 22

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 23

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 24

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 25

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 26

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 27

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 28

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 29

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 30

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 31

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 32

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 33

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 34

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 35

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 36

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 37

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 38

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85 39

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	40
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	41
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	42
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	43
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	44
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	45
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	46
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	47
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	48
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	49
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	50
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	51
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	52
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	53
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	54
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	55
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	56
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	57
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	58
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	59
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	60
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	61
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	62
Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85	63

kommunalvalg '85

BEKÆMP REGERINGEN

**– også i
kommunerne !**

Socialistisk Arbejderparti

Udgivet af Socialistisk Arbejdsforlag

Nørre Alle 11A, 2200 København N. (tlf. 01-39 79 48).

September 1985.

Eget tryk.

ISBN 87-87602-49-0.

HER FINDER DU

Landskontoret	Nørre Alle 11A, 2200 Kbh.N. 01-397948 kl.16.30-18.00.
Albertslund	c/o Ebbe Rand Jørgensen, Galgebakken Mark 6-3A 2620 Alb., 02-621105
Gladsaxe	Søborg Hovedgade 197, 2860 Søborg, 01-698499, tors. kl.16-18.
Helsingør	c/o Jørgen Bodilsen, Snerlevej 34, 1.tv. 3000 Helsingør, 02- 219791.
København	Nørre Alle 11A, 2200 Kbh.N. 01-392189.
Næstved	c/o Lars Olsen, Lyngstien 17 1.tv. 4700 Næstved, 03-737622.
Odense	c/o Niels Jørgensen, Hjulets Kvarter 316 A, 5220 Odense SØ, 09-155438.
Roskilde	c/o Jesper Nielsen, Skovbovangets Alle 18, 4000 Roskilde, 02-365620.
Sønderborg	c/o Helle Schøler-Kjær, Brogade 1 2.th. 6400 Sønderborg, 04-430333.
Aalborg	Danmarksgade 33, 9000 Aalborg 08-139833.tors.16-17.
Århus	G1.Munkegade 7, 8000 Århus C 06-137182 kl.9-17.

Godsejeren og ridefogederne.

Britta Schall-Holberg er godsejeren. Kommunalbestyrelserne er ridefogederne.

Om der skal bygges flere daginstitutioner, om standarden på plejehjemmene skal forbedres, om der skal bygges et nyt hospital, om der skal være medborgerhus, socialt boligbyggeri eller ejerlejligheder på kommunens sidste ledige grund, om bistandskontoret skal udbetale 2.379,38 kr. eller 3.113. 27 kr., om kommune- og amtsskat skal hæves eller sænkes ... alt det har Britta Schall-Holberg og resten af Schlüter-regeringen større indflydelse på end en hvilken som helst kommunalbestyrelse eller amtsråd.

Ved hjælp af love, cirkulærer, henstillinger og trusler, med nedskæringer på bloktilskud og lånerammer, så gennemfører den borgerlige regering - via kommunerne - en væsentlig del af sin omvendte Robin Hood-politik.

Derfor er Socialistisk Arbejderpartis kommunalvalgspjece anderledes.

Ikke kun kommunalbestyrelser med borgerligt flertal har vist sig villige til at være godsejerens ridefogeder. Også socialdemokratisk ledede kommunalbestyrelser har - trods halvhjertede protester - pareret ordre og svunget pisken.

Efter kommunalvalget venter der kommunalbestyrelserne nye ridefogedopgaver, hvis regeringen får gennemført dens planlagte 86-finanslov med milliard-nedskæringer. Derfor skal kommunalvalget gøres til et kampvalg mod Schlüter.

Alle arbejderpartier må vælge side: På hvilken side står de? Forsvarer de Schlüter eller forsvarer de arbejderbefolkningen? **Det er det, kommunalvalget handler om.**

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85

Derfor er Socialistisk Arbejderpartis kommunalvalgspjece ikke en opremsning af valgløfter. Den er et program for, hvordan vi fortsætter påskeoprøret mod regeringen ved kommunalvalget og derefter.

**Til kamp mod regeringen - også i kommunerne.
Brug kommunalvalget mod regeringen.**

**Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.
Stem på liste I, Socialistisk Arbejderparti.**

Stop nedskæringerne - Smid Schlüter ud af kommunen.

I 1985 prøver kommunalpolitikere i landets kommuner og amter igen at få kommunens indtægter og udgifter til at nå sammen, så budgettet balancerer. Opgaven er endnu sværere end sidste år, og den bliver sværere år for år, så længe den borgerlige regering har magt, som den har agt.

Størst er problemet i bykommunerne - og ikke mindst i de største byer København, Århus, Odense og Ålborg - hvor arbejdsløsheden tvinger de sociale udgifter i vejret, og faldet i reallønnen giver mindre indtægter til kommunen.

Indtil nu har alle kommuner accepteret, at de må vælge mellem flere nedskæringer, takststigninger eller forhøjelse af den asociale kommuneskat, som alle betaler med den samme procent uanset indkomst. Eller for det meste vælger de lidt af alle tre dele.

Socialdemokratiske borgmestre har, i forlig med et eller flere borgerlige partier i kommunen, på den måde lagt navn og rygte til, at mange af regeringens nedskæringer er ført videre fra kommunen til arbejderbefolkningen. Resultatet er, at hundredetusinde af mennesker landet over, med eller uden arbejde, får regningen eller fyresedlen.

Med fuld ret kan man sige, at selv i de mange byer, hvor arbejderpartierne i årtier har haft et solidt flertal i byråd og amtsråd, er kommunerne blevet til krisecentre. Ikke den slags steder, hvor mennesker i nød kan få hjælp, og arbejderfamilierne kan få dækket deres sociale behov. Nej. Rådhus og amtsgårde er blevet til centre, hvorfra krisens virkninger og omkostninger spredes ud over den del af befolkningen, der i forvejen er dårligst stillet.

Arbejderpartierne står over for valget: At forvalte nedskæringerne eller at være med til at opbygge kampen mod nedskæringer og mod regeringen.

Det er selvfølgelig ikke sådan, Schlüter-regeringen ser på forholdene. Den ene borgerlige minister efter den anden taler om, at de vil "øge det lokale selvstyre", "decentralisere" og "give et friere forbrugsvalg".

Indenrigsministeren, der er bestyrer for de sociale nedskæringer, siger, at for at kommunerne kan få "øget frihed til selv at prioritere indenfor den økonomiske ramme", så vil regeringen fjerne alle statens tilskud til kommunernes sociale udgifter fra 1987.

Men regeringen vil gå endnu mere detaljeret til værks, for at sikre, at nedskæringerne bliver gennemført helt i bund: I den enkelte kommune skal f.eks. en daginstitution modtage et fast beløb, og med det kan man så vælge "frit", om man skal springe vedligeholdelsen over eller indkøb af legetøj for stadig at kunne få bare en smule dækning med vikarer ved personalets ferier, barsel og sygdom - eller omvendt.

Det viser, at al snakken om "det nære samfund" er hykleri. Det eneste resultat med den politik er, at det beskidte arbejde med at beslutte lige præcis, hvor forringelserne skal ramme, lægges ud til lokal beslutning. På forhånd er rammen lagt - det er besluttet, at der i det hele taget skal skæres ned - og med hvor meget.

Hvad kommunerne selv kan bestemme er, om forringelserne især skal ramme de syge, de gamle, børnene, de unge eller andre - eller om de skal fordeles jævnt på dem. Samtidig sikrer skattelovene, at de rige går fri. Det er nemlig kun staten, der kan sætte skatten op for de rigeste og lade de fattigste slippe fri. Kommunerne har kun ret til at opkræve skat med samme procent for alle, uanset deres indkomster og formue. Den økonomiske ramme for kommunerne er nu så snæver, at den er begyndt at ligne et kvælertag. Som det er blevet sagt af den socialdemokratiske borgmester i Hvidovre:

"Aldrig har kommunerne modtaget så mange henstillinger og restriktioner, som i de sidste par år", d.v.s. under Schlüterregeringen.

Siden 1983 har den borgerlige regering overfor kommunerne gennemført:

- Totalt stop for anlæg af nye institutioner (f.eks. vuggestue, børnehaver og plejehjem).
- Forringet reglerne for driften af mange institutioner ved henstillinger til kommunerne om bestemte nedskæringer, f.eks. overbelægning på daginstitutionerne. Statens tilskud til kommunen er derefter skåret tilsvarende ned, så hvis en kommune har trodset henstillingen om nedskæring har den selv måttet betale fuldt ud for det.
- Nedskåret statens såkaldte bloktilskud til kommunerne, d.v.s. tilskud der ikke er øremærket til bestemte formål, fra 1983 til 1986 med hele 70% - fra 12,3 til 4 milliarder kr.
- Direkte beslaglagt og inddraget overskud fra kommunekasserne. Overskud, der alene er opstået, fordi kommunerne har skåret endnu mere ned, end det var planlagt. Regeringen påstår til gengæld, at overskuddet skyldes det såkaldte opsving, der skulle have formindsket kommunernes udgifter. Regeringen vil derfor bruge de penge til at dække noget af statens underskud. De penge, kommuner og amter på den måde mister for stedse (regeringen har jo ikke planer om til gengæld at betale, når kommunerne får under skud!), kommer oven i nedskæringen af bloktilskuddene. Det drejer sig om 1,9 milliarder i 1984, 4,5 milliarder i 1985 og foreløbig 3 milliarder i 1986.
- Pålagt kommuner og amter i 1986 at holde uændret aktivitet ved uændret skat, d.v.s. ikke at øge udgifterne og ikke hæve skatteprocenten.

Som om det ikke var nok, er det regeringens plan at fjerne bloktilskuddene helt og sætte skatten til staten ned med 11 milliarder, der i stedet skal kræves op over den asociale kommuneskat.

Jo, det kommunale selvstyre er en illusion. Kommunerne er en brik i den borgerlige regerings spil med at fjerne de goder og rettigheder, som arbejdere gennem årtiers kamp har opnået i det borgerlige samfund.

"Gratisprincippet" må væk, siger de. For på den måde mærker man jo ikke, at noget blive dyrere.

Med denne borgerlige logik kan man først se, om forældre virkelig ønsker vuggestuer og børnehaver til deres børn, når taksterne er sat op til det dobbelte! Efter de borgerliges mening vil det så vise sig, om forældrene vil betale hvad et koster.

Det er dobbelt vrøvl. For det første har forældrene, sammen med andre, allerede betalt over skatten. For det andet vil man kun opnå at tvinge de børn ud, hvis forældre ikke kan betale, selv om de ønsker en plads. Det er, hvad de borgerlige og deres bagmænd i Arbejdsgiverforeningen mener med frihed og ansvar: Enhver skal kun passe sit eget, og når man så alligevel får brug for hjælp, så er betingelsen koldt og kontant: **pengene på bordet!**

Nej, for arbejderbevægelsen er der kun en løsning, kun en vej frem:

Smid Schlüter ud af kommunen - stop nedskæringerne!

Som et socialdemokratisk byrådsmedlem, Lis Pedersen i Århus har sagt:

"En regering, der stjæler kommunernes økonomiske midler, overlader det til kommunalpolitikere at forklare befolkningen, at kommunekassen har fået

indopereret et direkte dræn til dækning af statens underskud, er umulig at forsvare".

Vi er helt enige. Hvad de socialdemokratiske kommunalpolitikere derimod mangler, er at tage konsekvensen - at bekæmpe denne regering med alle nødvendige midler.

I kommunerne står arbejderpartierne overfor et klart valg: Enten kan de, trods deres protester, forvalte regeringens nedskæringer, som loven pålægger dem. Eller de kan være med til at opbygge den kamp i arbejderbevægelsen, der kan fjerne både de kommunale nedskæringer og den regering, der står bag dem.

Et arbejderparti, der vil tjene arbejderbefolkningens interesser, må vælge det sidste.

Det må sige:

- nej til nedskæringer,
- nej til krav om forhøjelser af takster på daginstitutioner, fritidshjem, busser, o.s.v.
- nej til at optræde som jernhård arbejdsgiver, når kommunens egne ansatte går til kamp mod nedskæringerne.
- nej til at være ekspeditionskontor for Schlüter regeringen.

Sammen med fagbevægelsen og andre folkelige - og græsrodsbevægelser må arbejderpartierne lave et budget, der opfylder bevægelsernes krav, løser de sociale behov, og som ikke pålægger arbejderbefolkningen flere byrder. Men kommunen har ingen mulighed for at tage fra "de rige". Kommunerne kan hverken brandbeskatte kapitalejerne og spekulanter eller simpelt hen overtage deres besiddelser.

Derfor vil et "arbejderbudget" nødvendigvis vise underskud. Med arbejderbudgettet i hånden må arbejderbevægelsen kræve, at staten dækker underskuddet og at regeringen sender regningen til de rige - at kommunernes sociale udgifter dækkes af de arbejdsgivere, spekulanter og velhavere, der har skabt krisen og arbejdsløsheden.

Foreslår arbejderpartierne i stedet, at pengene skal hentes i andre "rige kommuner" splittes fronten mod regeringen op. Ingen nok så rig kommune består kun af velhavere. Derfor vil sådan en politik betyde, at arbejdere i andre kommuner skal betale.

Og splittelse er netop den største fare, hvis målet er at regeringen skal tvinges til at betale - eller gå af. Derfor er det ikke nok, at arbejderpartierne opstiller underskudsbudgettet. De må vedtage det, og begynde at føre det ud i livet.

Når kommunekassen løber tør, må arbejderpartierne pålægge embedsmændene at standse indbetalingerne af kildeskat fra de ansatte til staten og standse tilbagebetalingen af de lån, kommunerne har taget i danske og udenlandske banker.

Under hele denne proces, fra budgettet bliver fremlagt til de direkte konfrontationer med staten, må alle ressourcer i kommunen mobiliseres. Møder for beboere og ansatte må formulere budgettets punkter. Demonstrationer må understrege kravene. Der må tages kontakter til arbejderbevægelsen i andre kommuner. Kortere eller længerevarende lokale generalstrejker skal sætte trumf på.

Med en sådan linje vil arbejderbevægelsen i en kommune ikke komme til at stå alene, men vække begejstring og opbakning og skabe inspiration i andre kommuner.

Med en sådan linje for kamp og arbejderenhed i aktion mod de borgerlige, kan vi vende strømmen. Med en sådan linje kan vi tage de næste skridt til at vælte Schlüter og sikre, at han aldrig vender tilbage.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Det er derfor SAP opstiller til kommunalvalget.

Det er derfor, SAP går med i og støtter enhver enhed i aktion, der retter sig imod den borgerlige regering.

Giv arbejderbevægelsen et nyt forår.

Om 10-15 år vil skolebørnene høre om påskekrisen og stor-konflikten i 1985 på samme måde som vi hørte om andre store begivenheder i arbejderbevægelsens historie: Slaget på Fælleden, slaget på Grønttorvet, Påskekrisen i 1920, folkestrejken 1943 og storkonflikten i 1956.

Der er flere grunde til, at strejkerne, blokaderne og de rekordstore demonstrationer i april 85 har historisk betydning.

For det første var det en enestående opvisning i, at arbejderklassen og det store flertal i arbejderbefolkningen har viljen til at slå mod den borgerlige regering. Ikke mindre end 3 gange i løbet af bare 2 uger samledes over 100.000 til demonstration i København. I alle de største provinsbyer, og også i mange af de mindre, var endnu større dele af befolkningen på gaden. I Ålborg nærmede det sig f.eks. halvdelen af indbyggerne, da 50.000 demonstrerede mod tvangsloven om overenskomsterne.

Samtidig tyder alle oplysninger på, at op imod 75% af landets arbejdspladser var strejkeramt mandag den 1 april, som skulle have været den første arbejdsdag under tvangslovens bestemmelser om løn og arbejdstid. En af grundene til, at situationen denne dag var det nærmeste landet endnu har været en generalstrejke var, at helt nye grupper af offentligt ansatte arbejdere var med.

Titusinder strejkede for første gang nogensinde.

For det andet viste arbejderklassen en ny og enestående evne til at kæmpe effektivt. Det viste sig først og fremmest ved de omfattende blokader. Her blev et af arbejderklassens vigtigste våben for alvor taget frem og brugt igen. Disse blokader sikrede, at endnu flere gik med i kampen. De gjorde tusinder af arbejdere til aktive kæmpere, og de inddrog arbejdsløse både med og uden fagforeningsbog. Evnen til at kæmpe effektivt viste sig

også ved, at strejkende i enkelte byer direkte begyndte at styre, hvad der skulle ske i deres lokale område. Det bedste eksempel er Randers, hvor arbejdere lukkede Arbejdsformidlingen og i stedet oprettede en "blokadeformidling" i fællesorganisationens bygning.

Denne vilje og evne til at slå vil uundgåeligt sætte sig spor i arbejderklassen, i fagbevægelsen og i det politiske liv:

- Titusinder af arbejdere har høstet erfaringer om, hvilken styrke arbejderklassen har, når den bruger den.
- Tusinder af nye arbejdere er blevet fagligt aktive i bogstavelig forstand. De vil gøre fagbevægelsen til en aktiv demokratisk og kæmpende organisation for medlemmerne.
- Rundt i landets faglige klubber, fagforeninger og forbund er der allerede sket mange udskiftninger af de ledere, der enten direkte saboterede kampen eller bare var passive - og flere vil følge efter.
- I mange byer er kontakten på tværs af faggrænser mellem tillidsfolk blevet styrket. Dette samarbejde kan blive vigtigt for fremtidige kampe, hvis det bruges til at organisere effektive kampskridt og ikke til bare at udsende velmente resolutioner.

Men alle disse positive resultater af kampene i april kan ikke skjule, at resultatet af opgøret mod Schlüterregeringen i første omgang blev et nederlag for arbejderbefolkningen. Det var ikke et nederlag, der gør det sværere at kæmpe mod regeringen fremover, men tvangsloven blev ikke fjernet, og det betyder et økonomisk smæk for alle arbejdere. Det mål, som flertallet af de kæmpende stillede sig efter nogle dages forløb, at vælte regeringen, blev ikke opnået.

Påskestrejkerne var præget af omfattende blokader. Et af arbejderklassens vigtigste våben blev brugt igen og sikrede, at endnu flere gik med i kampen.

Hvorfor gik det sådan? Var det forkert at regne med, at regeringen kunne tvinges til at gå af gennem aktionerne?

Nej, det var ikke forkert at forvente, at regeringen kunne væltes.

Men efter få dages strejker og demonstrationer blev det klart, at bevægelsen manglede den ledelse, der kunne sikre fælles fodslag i hele landet. De fleste indstillede strejkerne i løbet af ugen efter påske, fordi ingen vidste hvor langt de andre var parat til at gå. Hverken de andre arbejdere i byen eller i de andre byer i landet.

Det var den opgave, der skulle være løst af de valgte arbejderledere i fagforeningerne og forbundene. Men det store flertal af faglige ledere, der er Socialdemokrater, nægtede at påtage sig ansvaret med at lede den kamp til sejr, som deres medlemmer ofrede så megen energi og penge på. Det er de samme ledere som taler om, at de vil have Schlüterregeringen væk. De sagde det endda på samme tid, hvor de gjorde hvad de kunne for at standse den kamp, der kunne have væltet regeringen.

De mange tillidsfolk, der står udenfor Socialdemokratiet, svigtede også. På de store møder for tillidsfolk afviste de at samle hele landets tillidsfolk til et landsmøde i påsken, der kunne have givet den fortsatte kamp en fælles retning og rytme, og som kunne have givet alle kæmpende arbejdere tillid til, at kampen kunne vindes. Fordi sammenholdet var stærkt nok over hele landet. Hverken SF eller DKP ønskede en sådan ledelse for en samlet kamp.

Vi kan sammenligne situationen med en dampmaskine. Den vilje og evne til at kæmpe, som arbejderbefolkningen viste, svarer til dampen, der presser på. Cylinderen er den ledelse, der samler trådene, leder kampen og retter den ind mod målet. Uden en sådan cylinder kan dampen være nok så kraftig, men den fuser alligevel ud i ingenting.

Men det var ikke kun faglige ledere, der svigtede. Det

gjorde også de partier, der dominerer i arbejderbevægelsen, Socialdemokratiet, SF og DKP.

Det var ikke kun gennem udtalelser, de tre partiers ledere var med til at forhindre den generalstrejke, der kunne vælte Schlüter. F.eks. optrådte socialdemokratiske politikere i kommunerne direkte som strejkebrydere og skruebrækkere, mens kampen var igang.

I Ålborg udsendte en socialdemokratisk rådmand retningslinjer til alle daginstitutioner i kommunen om, at de ansatte inden den varslede konflikt skulle aflevere deres nøgler. Så kunne ledere og e.v.t. forældre sammen med uorganiseret arbejdskraft holde institutionerne åbne under en strejke.

I Århus truede den socialdemokratiske borgmester kommunens buschauffører med tjenestemandssager, hvis de ikke brød de fysiske blokader ved garagerne ved at køre ud under politibeskyttelse. Og byens skraldemænd fik trusler om, at kommunen ville stille deres arbejde frit, hvis de ikke selv gik i gang igen.

Efter strejkerne var standset, følte nogle af de socialdemokratiske ledere i kommuner og amter sig presset af stemningen blandt deres egne vælgere og af udtalelser fra socialdemokratiske faglige ledere i byerne til at råde lidt bod på deres svigten og sabotage, mens kampen var i gang.

I flere amtsråd har arbejderpartiernes flertal vedtaget, at de ansatte ikke bør idømmes bod for de dage, de strejkede. Men jo længere tid der går, jo mere ser det ud til, at det ikke kommer længere end til en erklæring på et stykke papir.

Sådan er det dobbeltspil, som arbejderbevægelsens nuværende ledere spiller hovedrollerne i. I taler og erklæringer går de imod den borgerlige regering, dens tvangslov om overenskomsterne, dens nedskæringer og meget andet. Når deres vælgere og tilhængere, det store flertal i arbejderbefolkningen, så beslutter sig for at

tage dem på ordet og gå til kamp mod den samme regering, så vender disse arbejderledere omkring og bruger kræfterne på at standse kampen. Ja, mere end det. Som enhver anden arbejdsgiver kræver de dom og bod af de kæmpende arbejdere, og de gør alt for, at de kommunalt ansatte bliver trukket i løn for hvert minut, de har strejket.

Det er ikke arbejderpolitik. Det er ikke det, arbejderpartier skal bruge deres mandater i byråd og amtsråd til.

Et arbejderparti, der vil være sit navn værd, ville gøre det modsatte. Det vil i stedet:

- Undergrave og bekæmpe arbejdsretten ved ikke at kræve dom over kommunalt ansatte, der kæmper for deres interesser.
- Støtte kampen mod den borgerlige regering ved ikke at trække folk i løn for at strejke mod Schlüter og Helveg.
- Opfordre andre arbejdere i kamp til at gå på bistandskontoret fra den første dag de står uden løn, yde økonomisk hjælp og sikre at den ikke skal tilbagebetales.
- Stille kommunens informationskontor, oplysningsaviser, programmer i lokalradio og tv til rådighed for de kæmpende arbejdere.
- Give moralsk støtte til arbejdere i kamp ved at tage afstand fra politiets indgreb i blokader, hemmelig aflytning af telefoner og faglige møder. Og ved at forsvare arbejdere, der slæbes for retten for at kæmpe for deres interesser og støtte dem, der bliver ofre for politiets indgreb i arbejdernes kamp.

**Det er sådan, vi kan gøre byerne til arbejderkommuner.
Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.**

I 1985 havde vi ikke meget forår, hvad vejret angår. Vinteren holdt sit greb om landet, til den tidlige sommer brød isen. Men i 1985 havde vi i politisk forstand det bedste forår, vi har haft i årtier. I arbejderbevægelsen spirede og groede det som aldrig før. Viljen og evnen til kamp blomstrede og satte nye skud. Det eneste, vi kom til at mangle, var at den borgerlige regering blev rykket op med rode og smidt på historiens mødding.

Det skal vi lære af til næste gang. Vi skal ikke gentage de fejl, der denne gang kostede sejren.

Et arbejderparti, der ikke vil svinge målet for dette års historiske kamp, vil arbejde for at rejse kampen påny - og gøre sit til at det er arbejderbevægelsen, der høster frugter næste gang:

Giv arbejderbevægelsen et nyt forår.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Bryd skatteforliget - væk med den asociale kommuneskat.

Strejkerne i april var knap nok slut, før Socialdemokratiets ledere kastede sig i armene på de borgerlige. Deres talen om, at regeringen måtte væk var knap nok forstummet, før de sagde, at målet nu var et bredt forlig med de borgerlige om skattepolitikken.

Samtidig med, at sekretæren for den socialdemokratiske folketingsgruppe 1. maj sagde, at "harmen i store dele af befolkningen er så stor, at vi for enhver pris må fremtvinge et folketingsvalg", havde partiets ledere allerede aftalt de første skatteforhandlinger med regeringen og de radikale. Allerede inden sommerferien var forliget en kendsgerning, og regeringen sad dermed igen sikkert i taburetterne.

Dobbeltspillet er tydeligt igen. Skatteforliget er imod arbejdernes interesser af to grunde.

- For det første puster det nyt liv i det dybt asociale skattesystem og fastholder den maskerede udplyndring, arbejdere udsættes for, gennem skatter og afgifter.
- For det andet baner forliget vejen for, at det borgerlige flertal vedtager endnu en bølge af nedskæringer på de områder af det offentlige, der tjener arbejderbefolkningens interesser. De radikale havde netop understreget, at et bredt skatteforlig var en betingelse for, at de igen kunne blive enige med regeringen om næste års offentlige udgifter.

Lad os se på forligets indhold først.

I sit forsvar for forliget har Socialdemokratiet understreget to ændringer:

- Børnetilskud på 5.000 for hvert barn under 18 år. Det lyder jo godt, men det er i virkeligheden en usikker

gevinst, der desuden først udbetales fra 1987. Det usikre består i, at ingen vil garantere, at udgifterne til børn ikke stiger endnu mere, inden pengene bliver udbetalt, f.eks. prisen for plads i daginstitution, vuggestue, børnehave, fritidshjem, ungdomsklub. Priserne skal ikke stige meget, før gevinsten er helt væk. For børnetilskuddet stiger jo ikke med de 5.000. Nej, det beløb skal erstatte de nuværende børnetilskud og ungdomsydelse. Det betyder, at stigningen kun vil være på ca. 150 kr. om måneden. De eneste, der er sikre på gevinst er de rigeste forældre, der hidtil ikke har fået børnetilskud, men som nu skal have lige så meget som dem, der har de laveste indkomster.

- Alle får nu den samme skattefordel af deres rentefradrag. Det lyder jo også godt, men igen er det en gevinst, der forsvinder, når man ser den nærmere efter. For samtidig med, at folk med de højeste skattepligtige indkomster fremover får mindre ud af deres rentefradrag, så bliver den højeste skatteprocent sænket fra 73 til 68.

Alt i alt sker der mellem lønmodtagerne en omfordeling af skattebetalingen. Men de der har råd til at betale - folk med kapitalindkomst - får lov til at skumme fløden. Fremover kan kapitalindtægter højst beskattes med 50%.

De to punkter er endda det bedste, Socialdemokratiet kan finde i det skatteforlig, der har givet Schlüter nyt mod og et fortsat flertal med de radikale for angreb på arbejderbefolkningen.

Den øvrige del af forliget, der åbenlyst er til fordel for velhavere, spekulanter og kapitalister, har Socialdemokratiet derimod fortiet. Til gengæld har de borgerlige fremhævet, hvordan de nye skatteregler er skræddersyet til "erhvervslivet", som de altid betegner det lille mindretal, der ejer landets fabrikker, banker, leasingfirmaer og andre finansforetagender, og som høster frugten af vores arbejde.

På et møde for knap 100 erhvervsledere i slutningen af juni forklarede skatteministeren, hvordan skatteforliget var til fordel for kapitalejerne. Han sagde bl.a.:

- "renter, aktieudbytter, lejeværdi, overskud i virksomhederne o.s.v. beskattes med de nye regler kun med 50%, mens arbejdsindkomster beskattes med op til 68%".
 - "det er for første gang siden 1903 lykkedes at få skatteprocenten sænket. Det kommer i høj grad selvstændige erhvervsdrivende til gode. Især er det bemærkelsesværdigt, at vi har sænket skatten mest for de højest lønnede. Dermed har vi vendt den almindelige tendens til altid at tage fra den ende, når staten mangler penge".
 - "Det er en stor lettelse, at overskuddet i personligt ejede selskaber for fremtiden ikke skal beskattes hårdere end investeringer i obligationer, bankindsud o.s.v., nemlig med højst 50%. Samtidig får selskaber mulighed for at betale endnu mindre skat ved, at skatten i de gode år udskydes til år med dårligere udbytte".
 - "kursgevinster er efter de nye regler ikke længere skattefrie, men det vil ikke ramme det aktive erhvervsliv. For det første gælder beskatningen ikke de værdipapirer, der allerede er i omløb. For det andet gælder det ikke kursgevinster på aktier, hvis de først sælges efter tre år".
- (kilde: Information 1.juli 1985)

Nej, skatteforliget stopper ikke skattetænkningen. Som formanden for foreningen af statsautoriserede revisorer sagde til den samme forsamling af erhvervsledere:

"Det er vores pligt at finde veje, der gør beskatningen så lav som mulig. Gør vi ikke det, er vi

erstatningspligtige overfor vores klienter. Der bliver nok at lave for revisorer og advokater".

Jo, der bliver nok at lave. Både fordi skattesystemet stadig vil være hullet som en si, og fordi kapitalejerne tjener penge som aldrig før. De svageste skuldre vil stadig bære det tungeste læs, når skatterne bliver udskrevet.

Hvor slemt det står til, viser dette eksempel fra Århus: De lavest lønnede arbejdere med en indkomst mellem 100.000 og 150.000 kunne i 1983 kun trække 17% af indkomsten fra før skat, mens velhaverne med over 500.000 om året i indkomst kunne trække næsten halvdelen fra (45% i gennemsnit) før skatten skal betales.

Dertil kommer, at allerede de regneeksempler på virkningerne af skatteforliget, som de borgerlige og Socialdemokratiet har jongleret med, forudsætter, at kommuneskatten er konstant. Hvis regeringen kommer igennem med sine nye indgreb overfor kommunerne og fjernelsen af statens tilskud til kommunerne, så tvinges kommunerne til at vælge mellem flere sociale nedskæringer eller en forhøjelse af den, asociale kommuneskat, der opkræves med samme procent af alle uanset deres indkomst.

Og hvis Socialdemokratiet fortsætter deres kommunalpolitik som hidtil, vil vi få begge dele, både forringelser af de sociale forhold og større kommuneskatter.

Derfor er det nødvendigt at vælge en anden vej. Det er nødvendigt, at kravet rejses fra alle faglige forsamlinger, fra lejerforeninger og vælgerforeninger til Socialdemokratiets ledelse:

Bryd skatteforliget - bryd samarbejdet med de borgerlige.

Et arbejderparti, der vil tjene arbejderbefolkningens interesser, må i stedet gå til kamp for, at skatterne tages fra de rigeste og lettelserne gives til de fattigste. Det gøres ved, at

- statens bloktilskud til kommunerne sættes op i stedet for at blive fjernet.
- at staten giver fuld refusion for alle lovpligtige opgaver kommunen pålægges.
- kommuneskatten afskaffes og al skat betales med stigende procent, jo højere indkomsten er. Derefter fordeles den fra staten til kommunerne ud fra deres reelle behov, d.v.s. antallet af børn, unge og gamle i kommunen, antallet af syge, sociale udgifter o.s.v.
- de indirekte skatter, især momsen, afskaffes, fordi den rammer de laveste indkomster hårdest.
- alle former for profit (aktieudbytte, renter, gevinster ved salg af aktier, værdipapirer og fast ejendom) beskattes hårdere end indkomst ved arbejde.

Selv en sådan skattereform er ikke nok. Arbejdsgivere og spekulanter kender mange kneb til at slippe uden om skattekontrollen. F.eks. skulle det multinationale firma DUC, der har sat sig på Nordsøens energi, efter loven have betalt skat af deres enorme fortjenester allerede fra 1983. Men endnu idag har de ikke betalt en øre, fordi deres revisorer og advokater trækker deres skatteag i langdrag gennem alle retssystemets kroge og smuthuller.

Derfor vil det blive nødvendigt at afsløre alt, hvad der foregår i firmaernes og finanscentrenes direktionslokaler og på regnskabskontorer. Det må frem i lyset, hvad der gemmer sig i lukkede mahogniskuffer og forseglede dokumentmapper.

Forretningshemmeligheder må afskaffes, og alle regnskaber skal være åbne for en virksomheds ansatte. De vil være de bedste til at gennemskue, hvad der foregår og afsløre svindel.

I dag er skattekontrollen tværtimod mindst effektiv overfor de største indkomster og formuer. En af årsa-

gerne er, at alle kommuner er pålagt kun at ansætte en skatterevisor for hver 10.000 indbyggere. Det betyder, at i de mindre velhaverkommuner, hvor de rigeste bor, er der stort set ingen kontrol med deres indkomster og formuer. Den regel må afskaffes, og det offentliges revision må gøres effektiv. Ikke ved bare at ansætte flere revisorer til direktørlønninger. Men ved at kommunens revisorer arbejder sammen med arbejderbevægelsens organisationer om at afsløre og kontrollere velhaverne.

Det er på den måde, vi kan gøre kommunen
til en arbejderkommune.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Væk med den sorte dagpengereform.

De borgerliges lov om, at langvarigt arbejdsløse skal fratages retten til understøttelse, er med fuld ret blevet kaldt for den sorte dagpengereform.

Dens regler om, at ingen arbejdsløs kan få mere end et tilbud om arbejde inden den pågældende arbejder mister retten til dagpenge (d.v.s. falder for den såkaldte 26 ugersregel om, at man skal have haft mindst 26 uges arbejde indenfor de sidste 3 år), vil sende nye tusinder ud i social elendighed - ned i den sociale massegrav, som det meget rammende er blevet kaldt.

Med den økonomiske bistand på højst 70% af den maksimale understøttelse der idag udgør 375 kr pr. dag - og senere helt ned på 55% - tvinger den borgerlige regering og dens radikale støttere helt bevidst tusinder af arbejdere ud i økonomisk ruin, fordi samfundet ikke kan tilbyde dem arbejde.

Det er arbejdsløsheden, der er problemet. Men de borgerlige angriber konsekvent de arbejdsløse i stedet for arbejdsløshedens årsager. Deres filosofi er lige så simpel, som den er forbryderisk overfor arbejderbefolkningen: Sørg for, at de rigeste, velhaverne, spekulanter og kapitalejere, tjener mere og mere - og lad os håbe, de får lyst til at bruge nogle af pengene til at investere i nye arbejdspladser..... Men arbejdsløsheden er ikke blevet mindre under Schlüterregeringen:

Arbejdsløshedens udvikling 1981-85.

1981	237.741 ¹
1983	257.841
1983	280.565
1984	278.000
1985	255.000 ²
1986	247.000 ³

Personer omfattet af beskæftigelsespolitiske foranstaltninger. ⁴

1981	25.100
1982	43.400
1983	48.600
1984	56.700 ⁵

Kilde: Arbejdsministeriet. Arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedspolitikken. September 1984.

Det er derimod understøttelsen til de arbejdsløse, der er blevet mindre. Meget mindre endda.

Fastfrysningen af dagpengesatserne betyder en forringelse af de arbejdsløses købekraft med hele 27% frem til 1986.

¹Dækker kun anden halvdel af 1981, da registreringen af de forsikrede uden dagpengeret, først startede på dette tidspunkt.

²Regeringens skøn i finanslovsforslaget for 1985.

³Samme

⁴Omfatter ungdomsarbejdsløshedsprojekter og arbejdstilbud.

⁵Skøn.

LO og FTF har beregnet, at ved en "nul-stilling" af dagpengenes købekraft til 100% i 1979, var denne faldet til 88% i 1984. Ved en fortsat fastfrysning af dagpengesatserne falder realværdien yderligere til 73% i 1986. Det vil sige at de arbejdsløse er på vej til at miste en fjerdedel af deres disponible indkomst.

Ved arbejdsindtægt og ledighed i samme uge, blev dagpengesatsen i pågældende uge, fra 1. januar 1983, nedsat til dagpengebeløbet for nyudlærte - den såkaldte dimittendsats på kr. 266 pr. dag. Alle løsarbejdere, såvel havnearbejdere, ansatte i fiskeindustrien og alle vikarer, har mange uger med både arbejdsindtægt og ledighed og er derfor hårdt ramt af denne stramning. - ialt 100.000 arbejdere rammes.

Med den sorte dagpengereform vil de borgerlige især ramme de unge og de kvindelige arbejdere. Det er dem, der får sværere og sværere ved at finde arbejde. I 1984 var den samlede, officielle arbejdsløshed på 10,5%. Men det dækker over, at den for kvinder var 12,7%, og for mænd 8,8%. Denne udvikling er løbet stærkt under Schlüter-

regeringen. Året før Schlüter kom til i 1981 var arbejdsløsheden 9,0% for mænd og 9,5% for kvinder.

For unge ser det endnu værre ud. I 1984 var mere end hver 7. unge officielt arbejdsløs, nemlig 15,2%. I virkeligheden er det tale om endnu større tal, fordi mange unge slet ikke har tilmeldt sig Arbejdsformidlingen, fordi de ved, at det ikke giver dem arbejde, og fordi de alligevel ikke har ret til understøttelse, men må leve af fattighjælp fra bistandskontoret.

Det er også kvinder og unge, der er langvarigt arbejdsløse. Det er dem, der blive ramt af den sorte dagpengelov. Ser man på, hvilken uddannelse de arbejdere har, der nu fratages retten til arbejdstilbud nr. 2, viser det sig desuden, at over 75% af dem er ufaglærte. Det er dem, de borgerlige påstår, de vil tilbyde uddannelse i stedet for arbejdstilbud. Uddannelser, der for det første ikke bliver bevilget penge til. Der er kun afsat ca. 10% af, hvad det koster. Og for det andet er det uddannelse, der ikke er indrettet efter, at flertallet af dem, der skal have den tilbudt, kun har 7 - 9 års folkeskole bag sig.

(her kommer boks)

Hvad koster fjernelsen af dyrtiden?

Omkring halvdelen af de 41.000 kr forringelse af reallønnen påført en specialarbejder fra Schlüterregeringens tiltræden til og med 1985, skyldes afskaffelsen af dyrtidsportionerne. (Fra 35 timers-pjecen)

(her slutter boks)

Nej, formålet med dagpengeloven er ikke det officielle med, at arbejdsløse skal omskoles til fag med bedre muligheder for arbejde. Det tror de borgerlige ikke

engang selv på. Hvis de gjorde det, hvorfor så fratage dem retten til understøttelse, hvis de stadig ikke kan få arbejde efter et uddannelsesstilbud?

Det er det spørgsmål, ingen borgerlig politiker endnu har kunnet svare på.

Nej, formålet med den sorte lov er alene at skabe en endnu større hær af fattige arbejdere, der skal trykke lønnen for dem, der er i arbejde.

Gennem økonomisk ruin og social elendighed vil regeringen og de radikale tvinge disse mennesker til at underbyde både hinanden og andre arbejdere i jagten på arbejde.

For dem, der er i arbejde, skal denne hær af arbejdsløse være en konstant trussel mod deres løn og arbejdsforhold. Det skal få dem til at holde igen med lønkrav, til at se stort på miljø- og sikkerhedsbestemmelser, til at gå med til mere fleksible arbejdstider.

Altsammen for at få en tilværelse med et arbejde, der trods alt vil være bedre end situationen for den arbejdsløse på en elendig understøttelse eller bistand.

En sådan udvikling vil også få arbejdsgiverne til i endnu højere grad end i dag at "stille arbejdet frit", hvis en virksomheds ansatte går til kamp for deres interesser. Det er dette, der gør, at den sorte dagpengelov er så farlig for alle arbejdere, både dem med og dem uden arbejde.

Det er dette, der gør, at denne lov skal bekæmpes med alle nødvendige midler. Fagbevægelsen må tage skridt fra ord til handling. Ingen arbejder skal tvinges væk fra retten til understøttelse under arbejdsløshed - og ned på en indkomst, hvor mange heller ikke vil få råd til at betale kontingentet til fagforeningen.

Formålet med den sorte dagpengereform er at skabe en endnu større hær af fattige arbejdere, der skal trykke lønnen for dem, der er i arbejde.

Nogle taler beroligende om, at tidsfristen i loven er sådan, at ingen kan blive ramt af den, før der har været et folketingsvalg. Underforstået, at et valg vil give flertal for arbejderpartierne, der har sagt de vil fjerne den igen.

Men for det første har arbejderpartierne ikke et flertal, før stemmerne er talt op. Og det mest afgørende for, at de får det flertal er netop, at de allerede nu i handling viser et alternativ til de borgerlige. Derfor må arbejderbevægelsen gå til aktiv modstand mod ethvert angreb fra den borgerlige regering og ikke lade det blive ved ord.

For det andet er det forkert, at ingen vil blive ramt af loven før i 1988. Allerede i 1985 vil de første miste deres ret til understøttelse. En af årsagerne er, at et jobtilbud ved det offentlige er skåret ned fra 9 til 7 måneder. Der skal ikke mange helligdage, syge- eller feriedage til, før den arbejdsløse ikke når de 1040 timers arbejde (6 måneder med 40 timer i hver uge) og dermed mister dagpengereetten.

I dag er reglen, at hvis det offentlige end ikke kan sikre den arbejdsløse det 1. jobtilbud til tiden, så skal amtskommunen dække det økonomiske tab fuldt ud. Denne sikring må udvides til at omfatte alle, der er ved at miste retten til dagpenge, fordi de ikke har haft de 1.040 timers arbejde indenfor de sidste tre år.

Dette angreb på de dårligst stillede arbejdsløse vil også styrke den udvikling, hvor arbejdere opdeles i tre grupper. Et A-hold, der består af kernegrupper med fast arbejde - et B-hold der består af dem, der skal holdes i beredskab til igen at gå fra arbejdsløshed til arbejde og til sidst et C-hold af dem der betragtes som kasserede og derfor skal spises af med fattighjælp, der kun lige er til at overleve for.

Men regeringen stopper ikke her. Efter direkte forslag fra Arbejdsgiverforeningen ligger planer klar i

skuffen om flere forringelser for de arbejdsløse. De går ud på, at

- supplerende dagpenge ved deltidsarbejde højst kan fås i 12 måneder.
- kontingentet til a-kassen skal forhøjes til det dobbelte eller mere for medlemmer i fag med stor arbejdsløshed.
Denne såkaldte "selv-risiko" skal være en betingelse for at kunne få det, der idag er den højeste understøttelse, 2.010 kr. om ugen.

I kommunerne må arbejderpartierne bruge deres mandater til at sikre, at ikke en eneste arbejder tvinges væk fra understøttelsen og ned på fattighjælp. det må gøres ved at kommunen sikrer arbejde til alle, der står ved kanten af den sociale massegrav, fordi de ikke kan få arbejde, så de i det mindste kan bevare retten til understøttelse.

En arbejderkommune må også på den anden side sikre de arbejdsløse økonomisk:

- ved at supplere den forringede understøttelse med bistand og fritagelse for betaling af takster til kommunen, f.eks. til daginstitutioner og busser.
- ved automatisk at give alle kommunens egne deltidsansatte den såkaldte frigørelsesattest, så de kan få lønnen suppleret med understøttelse fra deres a-kasse.
- ved at betale kontingentet til fagforeningen for alle arbejdsløse, der kun har bistandens fattighjælp at leve af.

Det er sådan, arbejderpartierne kan opbygge en arbejderkommune.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Stop oprustningen - med en folkestrejke mod raketter og baser.

På et møde for flere landes konservative ledere i USA i juli måned i år skrev Schlüter under på, at der er brug for det nye amerikanske indslag i oprustningen - forberedelsen til en atomkrig i rummet, stjernekrigsprogrammet.

Samtidig har fredsbevægelsen gennem sin indsats, fra de mindste aktioner til de største demonstrationer, tvunget et flertal i Folketinget til at tage afstand fra såvel stjernekrig som NATO's nye atomraketter.

Men selv de **største** demonstrationer, her og i andre lande, har ikke været stærke nok til at standse oprustningen. Bortset fra Holland, er NATO's nye raketter nu ved at blive opstillet efter planen, d.v.s. i Storbritannien, Vesttyskland, Italien og Belgien. I Holland vil afgørelsen falde i slutningen af dette år.

Slaget er ikke tabt. Det er det aldrig. Kampen mod den oprustning der truer alt liv på kloden, må finde nye veje. Målet er stadig det samme: **stop for nye atomvåben i enhver form** - i krydserraketter, MX-systemer eller i rummet.

Det er ikke mindst de Socialdemokratiske partier i Vesteuropa der er presset af styrken i fredsbevægelsen. Det er de samme partier, der støttede NATO's beslutning om de nye atomraketter, da den blev truffet i 1979, og som nu vender sig mere eller mindre helhjertet imod den.

En nedgang i fredsbevægelsens kampe og aktioner, vil også hurtigt blive udnyttet af disse partiers højrefløj til at vende strømmen og igen slutte fuldt op bag NATO's og Reagans oprustning. **Uanset** deres kritik af de nye raketter har Socialdemokratiet da også i alle NATO-landene holdt ubetinget fast ved medlemsskabet af NATO.

I Danmark er aftalerne om forstærkning med tropper og fly fra Storbritannien og USA uændrede. Det betyder, at det i en såkaldt "krisesituation" står åbent for NATO-ledelsen at sende tropper og fly til Danmark.

Ingen vil afvise, at de medbringer atomvåben, og fra de to lande, der skal sende forstærkningerne, Storbritannien og USA, lyder der den klare melding: De ville selvfølgelig aldrig have indgået forstærkningsaftalerne, hvis de på forhånd skulle afskære sig fra at bruge deres stærkeste våben - atomvåben - også fra dansk jord.

Alligevel støtter Socialdemokratiet fuldt og helt, at de nødvendige baser og depoter gøres færdige, så de står klar til at modtage forstærkningerne i en såkaldt "krisetid".

Samtidig har fredsbevægelsen presset socialdemokratiske kommunalpolitikere til at tage nogle meget små, men rigtige skridt imod oprustningen. I København har overborgmesteren, bedt regeringen sikre, at skibe, der lægger til ved Langelinie, ikke medbringer atomvåben.

I Århus og andre byer går socialdemokratiske medlemmer af byrådene også ind for, at kommunerne erklæres for atomvåbenfri.

Men hvordan kommer fredsbevægelsen videre?

Når vi kan se, at de hidtidige aktioner og demonstrationer har givet visse resultater, så skal fredsbevægelsen fortsætte ad den vej. Når vi samtidig har set, at de ikke har givet resultater nok, må de udvides og gøres endnu mere slagkraftige.

Det hidtil stærkeste og meget fredelige våben, fredsbevægelsen har brugt, har været omfattende arbejdsnedlæggelser mod oprustningen og mod de nye NATO-raketter. Det er ikke tilfældigt, at PET har registreret den 5 minutters fredsstrejke som LO stod bag i oktober 1984, som "undergravende virksomhed". Ikke fordi LO's nuværende ledelse har ment dem sådan, men fordi de kan rette

alvorlige slag mod oprustningen og også det danske militærvæsen, hvis de gentages og bliver endnu mere omfattende.

I 1943 var det også omfattende strejker, ja en folkestrejke, der blev vendepunktet i kampen mod besættelsesmagten. Årsagen er, at en folkestrejke - en generalstrejke, der bliver fulgt af arbejdsnedlæggelser på skoler, institutioner o.s.v., - rammer det borgerlige samfunds livsnerve: **produktionen af profit og magthaverenes mulighed for uforstyrret at udføre sin politik.**

En folkestrejke viser hvilken magt arbejderbefolkningen har, hvis den vil. Dermed truer den såvel de militære krigsmagere som de borgerlige levebrødspolitikere.

En folkestrejke, rettet mod NATO's atomoprustning og imod de forstærkningsaftaler, der gør Danmark til en del af denne oprustning, kommer ikke af sig selv. Den må opbygges.

Oprustningen kan ikke standses i Danmark alene. Opstillingen af de nye 572 atomraketter er i gang over hele Europa. Over hele Europa har millioner af mennesker demonstreret og strejket mod denne opstilling. Vi har ligeledes set fredsstrejker i Belgien, Holland, Italien, Vesttyskland og Danmark.

Vi står alle sammen over for en fælles trussel og vi må reagere i fællesskab. Vi har brug for fredsstrejker, vi har brug for flere og større demonstrationer, men vi har brug for **fælleseuropæiske** strejker og demonstrationer. Den samlede europæiske fredsbevægelses styrker må mobiliseres på en gang.

Arbejderbevægelsen må gå direkte ind i fredsbevægelsen og kampen mod oprustningen og krigstruslen.

- Fagforeningerne må kræve, at forbundene og LO organiserer en ny fredsstrejke, som skal organiseres i samarbejde med den del af fagbevægelsen i det øvrige Europa som deltager aktivt i kampen mod oprustningen.

- Arbejderpartierne i byråd og amtsråd må erklære kommunerne for atomvåbenfri zoner og kræve, at det bliver respekteret i praksis, - uanset regerings beslutning om, at kommunerne ikke må blande sig i forsvars- og udenrigspolitik. Det betyder at:
 - a) Kommunerne må afvise anløb af skibe, og landing af fly, der ikke garanterer, at de er uden atomvåben.
 - b) Kommunerne må kræve lukning af de baser og depoter, der er opbygget som led i forstærkningsaftalerne.
 - c) Kommunerne må nægte at give plads til militære anlæg, der er led i oprustningen, som f.eks. Hawk-raketbatterierne i Odense.
 - d) Kommunerne må i samarbejde med fagbevægelsen og fredsbevægelsen udarbejde en plan for overførsel af ressourcer fra militære til civile formål, som skal sikre beskæftigelsen i lokalområdet.
- Kommunerne må aktivt sikre fuld offentlighed om de såkaldte beredskabsplaner, der i en "krisesituation" vil sætte de sidste rester af det borgerlige demokrati ud af kraft og overgive beslutningsretten alene til borgmestre og embedsmænd.

Stop racismen - en gift for arbejderbefolkningen.

En 21-årig mand truer på en gade i Haderslev to iranske flygtninge på livet. Hans våben er en skarpladt maskinpistol som man bruger i Hjemmeværnet. Kun indgreb fra en tredje iraner forhindrer ham i at blive dobbeltmorder.

Et par hundrede yngre mænd angriber et hotel i Kalundborg, hvor omkring 60 iranske flygtninge opholder sig midlertidigt. Det lokale politi gør alt for at dysse sagen ned, efter to aftener med overfald, ved at sige, at det er almindelige optøjer som ved enhver byfest.

Samtidig tyder meget på at disse overfald var alt andet end tilfældige. Flere indvandrere i en bydel i København får ødelagt tøj, møbler og andre ejendele ved overfald og hærværk fra racister.

Sådan er Schlüters Danmark også.

Flere, der støtter overfaldene på flygtninge, står offentligt frem og beklager sig over, at de selv har dårlige sociale forhold med arbejdsløshed, ringe bistandshjælp, lav invalidepension eller lignende - mens flygtningene efter deres mening, kan få alt hvad de har brug for.

Kendsgerningerne er, at tilværelsen som flygtning ikke er en dans på roser, men en tung vandring på deres torne. En kendsgerning er, at flygtningene får udbetalt penge efter bistandslovens paragraf 37. Det svarer til 2200 kr. om måneden til at leve for, og hvis de bor udenfor flygtningecenter får de desuden penge til husleje (dog højst ca. 1300 kr.). En anden kendsgerning er, at hverken flygtninge eller indvandrere i det hele taget er årsag til arbejdsløsheden.

Der er i alt ca. 15.-16.000 indvandrere i beskæftigelse og ca 10.000 arbejdsløse. Der er ingen sammenhæng mellem det relativt beskedne antal arbejdere af udenlandsk herkomst og de meget store arbejdsløshedstal.

Der er ialt ca. 15.-16.000 indvandrere i beskæftigelse og ca. 10.000 arbejdsløse. Der er ingen sammenhæng mellem det relativt beskedne antal arbejdere af udenlandsk herkomst og de meget store arbejdsløshedstal. Men hvad ligger så bag de racistiske overfald og udtalelser? For det første ligger der en bevidst kampagne af løgn og fortætelser om udlændinges forhold og muligheder her i landet. Bag den står borgerskabets yderste højrefløj, om den så er samlet i Fremskridtpartiet eller Konservativ Ungdom.

Det er i disse kredse vi skal finde folk, der er parat til at organisere direkte overfald og aktioner rettet mod flygtninge og indvandrere.

Mange af dem, der følger med, er ikke organiserede racister. Det er ofre for krisen i det borgerlige samfund med den voldsomme arbejdsløshed, og det er ofre for den borgerlige regerings politik med dens sociale nedskæringer.

Mange af dem lever i et socialt tomrum, hvor det ikke mindst er fagbevægelsen, der har svigtet opgaven med at sikre dem arbejde og ordentlige sociale forhold. Med fuld ret føler de, at ingen gør noget for at løse deres problemer. Det bliver de ikke racister af, men det gør, at de kan tiltrækkes af bevidste racister handlinger, fordi det kan se ud som om her endelig er nogen, der vil gøre noget aktivt ved problemerne.

I mangel af andre alternativer falder de for påstandene om, at flygtninge og indvandrere er årsag til deres egen arbejdsløshed og sociale elendighed, selv om kendsgerningerne taler imod det.

Jo mere passivt arbejderbevægelsen ser til, når de racistiske overfald finder sted, jo flere af samfundets udstødte vil blive tiltrukket af racismens gift. Først for sent vil de opdage, at efter flytningene og indvandrere, kommer de selv i skudlinjen.

De samme højre grupper, der i dag går imod flygtninge og indvandrere, gik igår imod "social nassere", og det vil de vende tilbage til. De næste ofre vil blive de samme mennesker, som racisterne fik med til at angribe flygtningene. Med fornyet styrke vil de borgerlige med højrefløjen i spidsen angribe alle arbejderes sociale og demokratiske rettigheder.

- På den måde vil racismen bane vejen for nye angreb på hele arbejderbefolkningen.
- På den måde vil racismen virke som en gift for arbejder befolkningen.

Derfor er det nu arbejderbevægelsen skal gribe ind. Det bliver sværere at genoprette skaderne, jo længere racisterne får lov til at gå med deres overfald og terrorhandling.

Flere initiativer i år viser heldigvis at brede kredse i arbejderbevægelsen har forstået denne sammenhæng. I Sønderborg, Århus og mange andre steder, er fagbevægelsen og arbejderpartier gået i offensiven mod racismen.

Denne offensiv må fastholdes, og den må fortsættes som en kamp, der tjener både flygtninge, indvandrere og de mest undertrykte sociale grupper.

I kommunerne må arbejderpartierne og fagbevægelsen gennemføre:

- antiracistisk oplysning og agitation-møder, demonstrationer og enhedsaktioner, mod hvert eneste udslag af racisme.
- fjernelse af sultecirkulæret og "varig hjælp", bistandens fattighjælp.

I denne kamp skal der gøres alt for at forene arbejderklassen og alle andre sociale undertrykte grupper.

I denne kamp må brodden rettes mod den borgerlige regering og krisens årsager, kapitalens frihed til at skalte og valte med penge og arbejdspladser.

En moraliserende borgerlig minister overbeviser ingen racist i svøb om, at tolerance er mere menneskeværdigt end fremmedhad, når det er den samme minster, der er med til at sprede afmagt og opgiveness gennem benhårde sociale nedskæringer.

Men en offensiv fra arbejderbevægelsen imod de sociale nedskæringer og imod arbejdsløsheden kan fjerne grundlaget for, at racisme breder sig blandt arbejderbefolkningens egne svageste og fattigste grupper.

Med de nye initiativer rundt i landet kan arbejderbevægelsen trække de racistiske spire op inden de vokser sig fast. I stedet kan kampen mod racisme blive en del af opgøret med Schlüterregeringen og al dens væsen.

Det er vejen frem for arbejderbevægelsen.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Sæt miljøet under kontrol

Afsløring af **ulovlige lossepladser**, hvorfra **livsfarlige kemiske stoffer** siver ned i grundvandet, vores drikkevand.

Afsløring af **ulovlig udledning** af spildevand med livsfarlige stoffer, der rammer både planter, dyr og mennesker.

Afsløring af **kræftfremkaldende stoffer** i byggematerialer som anvendes i vuggestuer, institutioner og boliger.

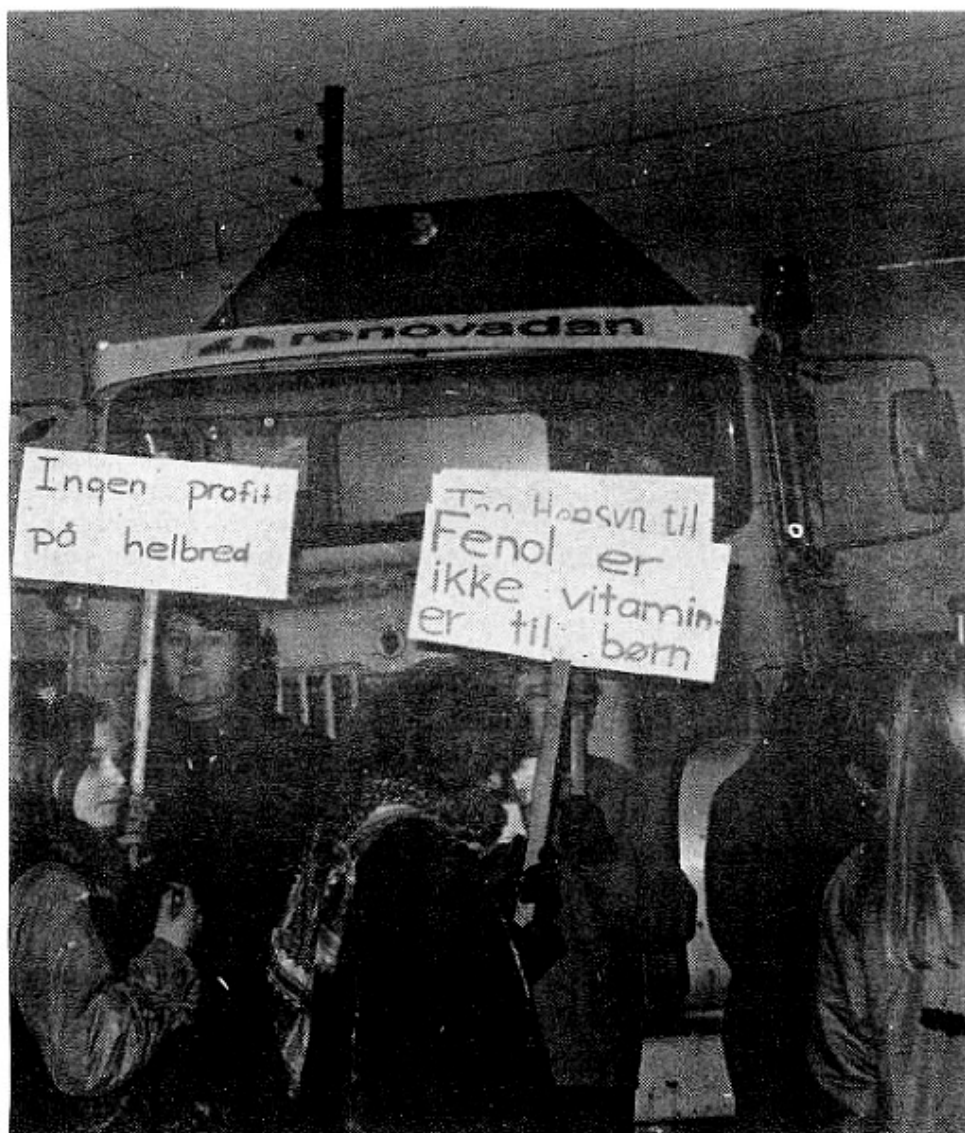
Det er bare nogle få af de historier, der viser hvordan natur og mennesker rammes af, at virksomhederne kan tillade sig at gøre stort set hvad som helst ved miljøet. Det er der flere grunde til.

For det første er mange farlige stoffer slet ikke forbudt som f.eks. epoxy, der er kræftfremkaldende. I stedet tvinges dem, der skal arbejde med det til at bruge såkaldte personlige beskyttelsesmidler, der alligevel aldrig er helt effektive.

For det andet er selv de tillade mængder farlige stoffer der f.eks. udledes i spildevandet eller placeres på lossepladser, truende for miljø og mennesker. Ingen kender virkningerne efter flere års forurening, med et stadigt stigende antal nye stoffer og materialer.

For det tredje er kontrollen med at lovens bestemmelser overholdes, så lemfældig, at den er næsten uden virkning.

For det fjerde er dommen for selv livsfarlig forurening så lille, at de dømte virksomheder kan tage det let og fortsætte som hidtil. Et klart eksempel er at Korn og Foderstof Kompagniet (KFK) kun blev idømt en bøde på 100.000 kroner for mange års ulovlig udledning af tungmetaller i Århus Havn.

Kapitalejerne vil adrig interessere sig for bekæmpelse af forurening. Derfor må arbejderbevægelsen tage ansvaret for at standse forureningen: "Sæt miljøet under kontrol - betalt af arbejdsgiverne."

Kapitalejerne vil aldrig interessere sig for bekæmpelse af forureningen. Det lønner sig at forurene, koster penge at bekæmpe konsekvenserne. Derfor må arbejderbevægelsen tage ansvaret for at standse forureningen. Arbejderbevægelsen må kæmpe under parolen **"sæt miljøet under kontrol - betalt af arbejdsgiverne"**.

En af de vigtigste forudsætninger for at bekæmpe miljøforureningen er af få afskaffet fabriktionshemmeligheden. Så længe vi ikke ved hvad de forskellige stoffer indeholder kan vi ikke vide hvilke konsekvenser deres anvendelse vil få for natur og mennesker. De mennesker der skal arbejde med stofferne skal kunne få oplysninger om deres sammensætning og selv kunne bestemme om de skal anvendes.

Det kræver opgør med kapitalejerne, fordi fabriktionshemmeligheden er et af nøglepunkterne i den kapitalistiske styring af produktionen. Dette opgør er nødvendigt, både for at sikre de nulevendes sundhed og levevilkår og for at sikre kommende generationer.

I kommune og amter må arbejderpartierne

- sikre stop for forurening fra kommunenes egne virksomheder, så som kulfyrede kraft-varmeværker og fra forbrændingsanstalter der flere steder sender giftige stoffer ud i luften i forbindelse med afbrændning.
- gribe ind over for virksomheder der bryder loven og overskrider de tilladte grænser for udledning af affaldsstoffer. Hvis virksomhederne ikke vil rette sig efter sådanne pålæg må virksomhederne lukkes. I sådanne situationer må kommunen i samarbejde med virksomhedens ansatte sikre at arbejdsgiverne holder arbejderne skadesløse.
- støtte lokale miljøgrupper og beboerorganisationer, der kæmper for kontrol med miljøforureningen.

- støtte aktioner, der har til formål at standse farlig forurening, f.eks. forældre, der selv går i gang med at nedtage lufte på dagsinstitutioner, fordi det drysser med glasfibre, der ødelægger lungerne hos børn og voksne.

Arbejderbevægelsen må selv gå ind i kampen for miljøet og støtte andre der kæmper for det. Når forældre selv går i gang med at pille sundhedsfarlige lofte ned på daginstitutioner, skal svaret ikke være en anmeldelse for hærværk, som den socialdemokratiske borgmester i Århus gik ind for, men støtte til kravet om at miljøet skal være sikkert og sundt.

Det må være arbejderbevægelsens vej.

Det er Socialistisk Arbejderpartis vej.

Boykot Sydafrika - Støt Nicaragua.

I Sydafrika er det også et lille mindretal, der har fuld kontrol med økonomien, produktion og handel. Det er det lille mindretal af hvide indbyggere, der også er de eneste der har nogen form for demokratiske rettigheder.

I juli måned blev det racistiske regimes undertrykkelse af det sorte flertal yderligere skærpet med indførelsen af undtagelsestilstand. Sydafrika er nu intet mindre end et stort fængsel, med et hvidt mindretal som bevæbnede fangevogtere.

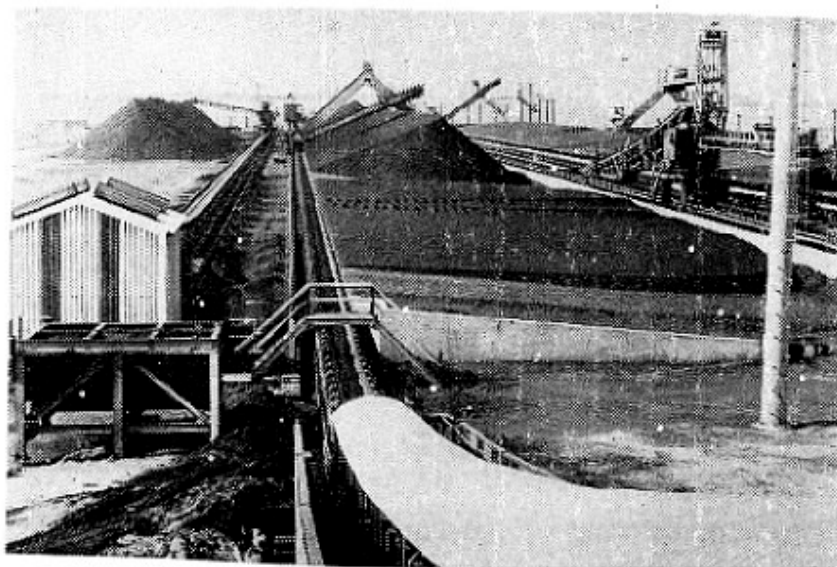
Det sorte flertal har ikke mistet kampviljen. Selv om flere hundrede allerede er faldet for politiets kugler, går tusinder med utroligt mod i den ene kæmpedemonstration efter den anden mod styret.

Efter undtagelsestilstanden har flere regeringen i Vesteuropa overvejet og delvist gennemført sanktioner. Undtagelsen er for eksempel Thatcher-regeringen i Storbritannien, Reagans gode venner, der vil fastholde forbindelsene, bl.a. for at sikre et fortsat stort salg af våben og lukrative investeringer.

Det ser faktisk hellere ikke for godt ud i Danmark. I 1984 importerede el-selskaberne Elsam og Elkraft for ikke mindre end 1.1 milliarder kroner kul. Den samlede handel med Sydafrika steg samme år med ikke mindre end 40%.

Blandt disse firmaer som skovler formuer ind under det racistiske regimes beskyttelse er Superfoss, Århus Oliemølle, A.P. Møller, Rederiet Lauritzen og medicinalfirmaet NOVO.

Det må stoppes. Og det må stoppes nu, hvor den sorte befolkning kæmper som aldrig før. Regeringen må tvinges til et totalt stop for al forbindelse med Sydafrika.

I 1984 importerede Elsam og Elkraft for ikke mindre end 1.1 mia. kr. kul fra Sydafrike. Kulkøbene må standse nu.

I Nicaragua mistede mere end 500.000 mennesker livet ved Somoza-regimets terrorbombardementer. Det præger landet endnu idag.

Når Schlüter er faldet og vi har fået en arbejderregering, må samarbejdet med de sortes organisationer udvides.

I kommuner og amter må arbejderpartierne gå til handling nu.

Vi skal ikke **vente** på, at kulkøbene indstilles om fem år. De skal standses **nu**.

Enhver **handel** med sydafrikanske varer skal **forbydes**.

Enhver **investering** i Sydafrika skal **forbydes**.

Ingen kommune eller amt skal have forbindelser med firmaer, der **samarbejder** med regimet i sydafrika.

Ingen skibe med varer til eller fra Sydafrika skal kunne gå i **havn** her i landet.

Arbejderbevægelsen må stille disse krav til Socialdemokratiet og de andre arbejderpartier. Arbejderbevægelsen må støtte enhver aktion rettet mod Sydafrika. Indtil der er gennemført total boykott af Sydafrika må arbejderbevægelsen føre sin egen udenrigspolitik - på havnekajen og ved aktioner mod de firmaer, der samarbejder med det racistiske regime.

Det er arbejderbevægelsens vej.

Det er det Socialistisk Arbejderparti vil.

På den anden side af Atlanterhavet, i mellemamerika, i den lille stat, **Nicaragua**, er udviklingen stik modsat den i Sydafrika. Her væltede den undertrykte befolkning i 1979 et diktatur, der havde regeret i årtier. Et diktatur, der ligesom det i dag i Sydafrika havde fuld militær og politisk støtte fra USA. Det krævede store ofre - mere end 500.000 mennesker mistede livet ved regimets terrorbombninger og i kampen mod diktatoren Somosa.

Det præger landet endnu idag. Mange har både fysiske og psykiske mærker af undertrykkelsen. Men mest af alt præges landet af de fremskridt, der har fundet sted efter revolutionen, under ledelse af de såkaldte sandinister, opkaldt efter en revolutionsleder, der blev dræbt af amerikanske soldater i Nicaragua i 30'erne.

- På få år har hundredtusinder lært at læse og skrive, så analfabetismen nu er mindre udbredt end i verdens rigeste nation, USA.
- På de få år er retten til behandling og pleje under sygdom blevet til en ret for alle, og ikke et privilegium for nogle få.
- På de få år er opbygget en fagbevægelse, der nu organiserer det store flertal af landets arbejdere, hvoraf hovedparten er landarbejdere.

Flere eksempler kunne nævnes

Men ikke bare er de økonomiske og sociale forhold blevet forbedret markant for befolkningens store flertal, siden diktaturet blev væltet. Samtidig er befolkningen blevet garanteret demokratiske rettigheder i et omfang, der går videre end både i USA og Danmark. Det viste sig bl.a. ved det valg, der blev afholdt i november 1984. Se på kendsgerningerne og sammenlign dem med forholdene her i landet:

- Alle partier, der kunne samle blot 500 underskifter, kunne opstille til valget i hele landet, og fik tildelt lige lang sendetid i radio og tv og økonomisk støtte til deres valgkamp.
- Alle partier fik efter valget det antal pladser i parlamentet, som deres stemmer svarede til. Her var ingen spærregrænse på hverken 2, 3 eller 4%.

Det er den udvikling, Reagan regeringen vil have standset.

Det er den udvikling, Schluter og Ellemann ikke mener fortjener nogen særlig støtte.

Mens Reagan og kongressen i USA støtter de kontrarevolutionære terrorbander, der afbrænder marker og dræber civilbefolkningen i Nicaragua, opfordrer de til at boykotte landet. Samtidig bevæbner de deres stråmænd i andre stater i Mellemamerika, især i El Salvador, Honduras og Guatemala, til tænderne.

Sammen med terror aktionerne har det tvunget Nicaraguas regering til at bruge en tredjedel af landets ressourcer på det militære forsvar, på bekostning af mange påtrængende opgaver, der kan forbedre den stadig fattige befolknings levevilkår.

Arbejderbevægelsen må vælge side i det opgør - imod de reaktionære og borgerlige, i USA som i Danmark.

Socialdemokratiet må tvinges til at støtte kravet om akut ekstra hjælp til Nicaragua for at modvirke effekten af USA's boykot og militære pression.

I kommuner og amter må fagbevægelsen og arbejderpartierne tage initiativet til støtte for Nicaragua. Der er mange måder at gøre det på. Nogle af dem er:

- **Økonomisk støtte** til fagforeningerne og regeringen i Nicaragua.
- **Større samhandel**, bl.a. ved import af varer, der bruges i kommunerne. Som eksempel kunne nævnes kaffe, bananer og andre produkter, der bruges i stort mål på sygehuse, plejehjem.
- **Aftale om venskabsbyer** i Nicaragua, der følges op af gensidig besøg og oplysning om forholdene, bl.a. i fagforeningerne og skolerne.

Arbejderbevægelsen må samtidig, i samarbejde med Nicaraguakomiteen, organisere offentlige møder, demonstrationer o.a., der skal tvinge regeringen til at tage

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85

afstand fra USA's boykot og give ekstra støtte til en fattig befolkning, der har vist vejen ud af undertykkelse, sygdom og elendighed.

Det må være arbejderbevægelsens vej, i kamp for international arbejdersolidaritet.

Det er det, Socialistisk Arbejderparti vil.

Socialisme er målet - arbejderenhed er midlet.

Hele den såkaldte "vestlige verden", har i næsten 15 år befundet sig i en dyb økonomisk krise.

Krisen skyldes, at dette system bygger på kapitalejernes jagt efter den størst mulige profit. Systemets anarki og planløshed fører med jævne mellemrum til økonomiske kriser. De sidste 15 års krise er blandt de længste nogen sinde. På trods af det nægter de borgerlige at indrømme at krisen skyldes selve systemet og ikke har sin årsag i tilfældige ydre forhold.

Deres forklaringer går ud på at arbejdernes lønninger, er for høje, og det sociale system for udbygget.

I løbet af de sidste år har fortalene for disse meninger haft mulighed for at afprøve sine teorier i praksis.

I Storbritannien har Thatcher regeringen ført denne politik, med stigende fattigdom, byernes forfald, arbejdsløshed og elendighed, som følge. Krisen er ikke blevet mindre af den grund.

På det sidste har der været et mindre økonomisk opsving, primært på grund af de gigantiske amerikanske militærudgifter, som truer med at bringe verden på kanten af en krigskatastrofe, og har ført til et stigende forbrug i USA, som en række - ikke mindst Vesteuropæiske lande - har nydt godt af.

Danmark er blandt disse lande. De små og få resultater Schlüter regeringen har kunnet fremvise skyldes denne udvikling.

Resultaterne af Schlüters politik, med løntibagegang for det store flertal af de danske lønmodtagere, kan opgøres til stigende kæmpeprofitter for en række danske virksom-

heder, banker og forsikringsselskaber. Faldet i arbejdsløsheden har været minimalt.

Denne udvikling hviler på et spinkelt grundlag. Den amerikanske økonomi vakler, og det stigende underskud på den danske handelsbalance på grund af de riges privatforbrug, viser dette klart.

Inden længe begynder de illusioner Schlüter har forsøgt at markedsføre med sit skæve snil, at briste.

Snart kradser krisen igen i Danmark af uformidket styrke.

I løbet af den tid Schlüter regeringen har siddet har lønmodtagerne oplevet det ene angreb efter det andet, på sin realløn, på sine demokratiske rettigheder, på sine faglige organisationer og resultaterne af flere årtiers kamp på det sociale område. Og det på trods af en vis økonomisk fremgang.

Dette har Schlüter kunnet gøre fordi arbejderbevægelsens ledelse, på trods af medlemmernes vilje til at kæmpe, ikke har taget opgøret med de borgerlige.

De angreb vi hidtil har oplevet, er vand ved siden af dem de danske lønarbejdere vil opleve fremover, hvis Schlüterregeringen får lov til at sidde ved magten.

Schlüters løsning på krisen bliver yderligere angreb rettet mod den arbejdende befolkning.

Den eneste løsning på krisen, der er i den arbejdende befolknings interesser, består i at sætte den herskende klasse fra magten og gennemføre en socialistisk revolution.

Dette vil gøre det muligt, at indrette samfundet med en planlagt, demokratisk styret økonomi, hvor produktion, fordeling og investeringer svarer til, hvad er befolkningens ønsker og behov.

Et sådant opgør kan ikke holdes indenfor den enkelte kommunes grænser, hvis det skal føre til sejr. En arbejderkommune må sprænge de kommunale grænser, også i den forstand, at partierne og bevægelserne støtter tilsvarende initiativer og bevægelser i andre kommuner.

Hvis ikke arbejderkommunen skal isoleres og bukke under, må arbejderpartierne gøre det til en kamp over hele landet, for at gennemføre en politik i arbejderbefolkningens interesser. Den må kaste sig ud i at opbygge en mobilisering for en arbejderregering, hvor arbejderpartierne på landsplan går sammen for at gennemføre en politik, der er i den arbejdende befolknings interesser.

En sådan udvikling, som peger frem mod en socialistisk revolution, hvor arbejderbefolkningen selv tager magten, begynder ikke med stemmesedlen alene. Ved kommunevalget, som på alle andre områder i klassekampen, er det afgørende at få opbygget en fælles arbejderfront mod borgerskabet og dets statsmagt og dets nedskæringspolitik der rammer arbejderklassen.

Hvis arbejderne sammen med andre grupper i befolkningen skal kunne forsvare sig over for den samlede front, som forsvarer borgerskabets interesser, må de kæmpe sammen:

- på arbejdspladserne,
- i boligkvartererne,
- på uddannelsesinstitutionerne,
- og i græsrodsbevægelserne.

Der er brug for en aktionsenhed hvor alle arbejdere, uanset andre uenigheder, kæmper for de krav, de er enige om.

Socialistisk Arbejderparti arbejder for en enhedsfront, hvor alle arbejderpartierne samles om, at gennemføre de krav i arbejderklassens interesser, der rejses på arbejdspladserne, i fagforeningerne, i boligkvartererne og i bevægelserne.

Samtidig forsøger vi at skabe tilslutning til de krav, vi finder bedst egnede til at forsvare arbejderklassens interesser og skabe enhed i kampen.

Vi opfordrer arbejderklassen til at konfrontere sine politiske partier med de krav den rejser på arbejdspladser, i fagforeninger og i boligkvarterer og kræve at partierne slutter op om og kæmper for disse.

Vi opfordrer den derfor til at kræve af alle arbejderpartier, at de afbruder ethvert samarbejde med borger-skabet og det partier, og i stedet gå sammen i kampen for arbejderkommuner og for en arbejderregering, der kan gennemføre arbejderbefolkningens krav.

Socialismen er målet - arbejderenhed er midlet.

Det er det Socialistisk Arbejderparti vil.

PRØV

UGEAVISEN KLASSEKAMPEN

Synes du, at Information er for borgerlig, Aktuelt for reformistisk, Land og Folk for stalinistisk og Moskva-orienteret og Politisk Revy for upolitisk og ligegyldig... så er KLASSEKAMPEN måske noget for dig!

Med en 16 siders ugeavis er det selvfølgelig ikke alt, vi kan bringe. Men vi forsøger at dække de vigtigste internationale og nationale

begivenheder og lægge op til en åben og fordomsfri debat om mål og midler for venstrefløjen og arbejderbevægelsen.

Kort sagt, vi forsøger at blive et uundværligt redskab for alle, som vil være aktive i klassekampen.

Prøv et abonnement på KLASSEKAMPEN – det nødvendige ugentlige supplement – brug kuponen ved siden af.

Jeg ønsker et

ABONNEMENT

Specialtilbud (ca. 35 numre) 100,- kr. 0

25 numre (1/2 år) 100,- kr. 0

50 numre (1/1 år) 150,- kr. 0

Støtteabonnement/

institutionsabonnementer 250,- kr. 0

Pengene indsat på giro nr.: 6 28 38 45 – O

Send opkrævning – O

NAVN/ADRESSE

.....

.....

Postbesørges
ufrankeret

Klassekampen
betaler
portoen

571

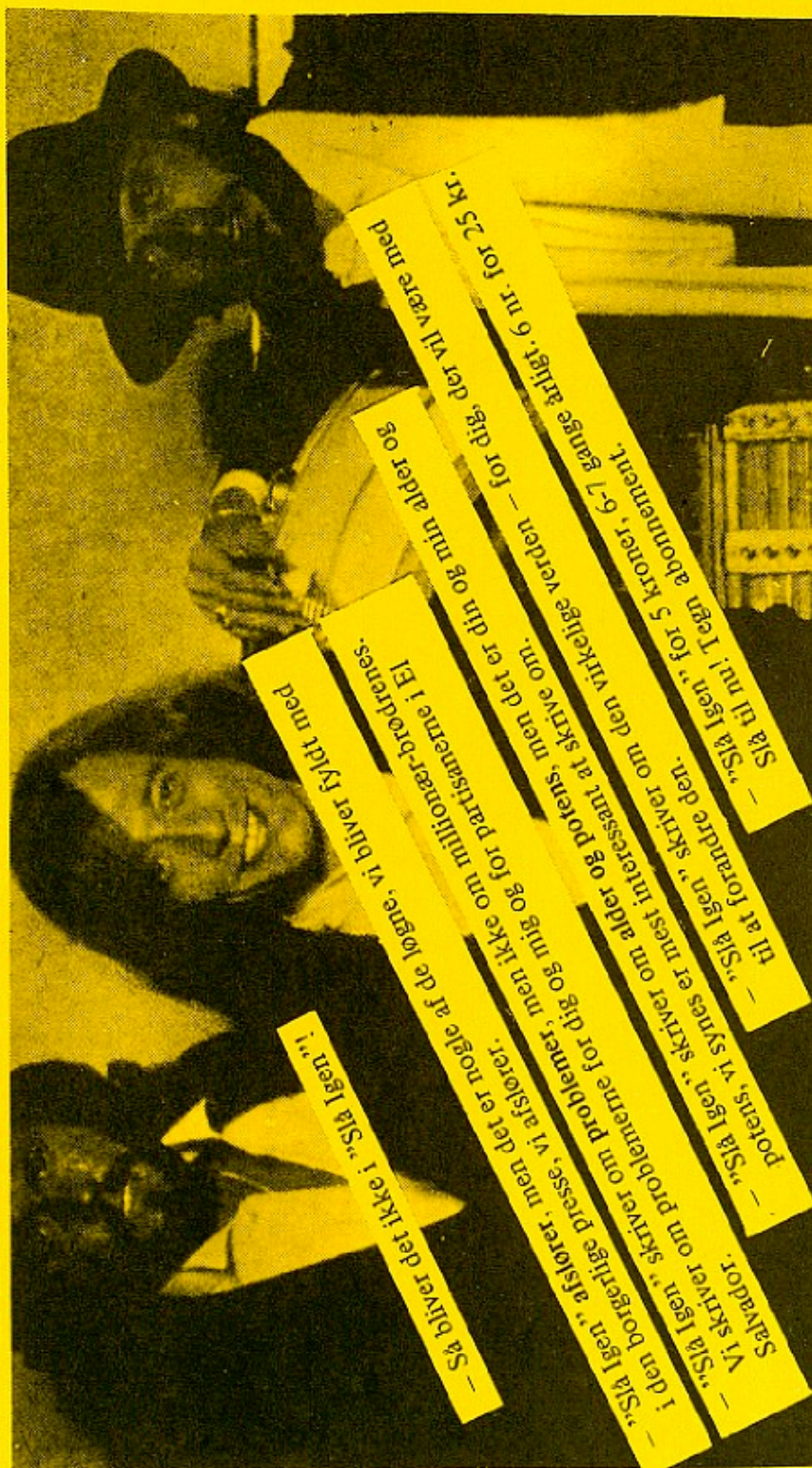
KLASSEKAMPEN
Nørre Alle 11 A
2200 København N

Bekæmp regeringen : også i kommunerne : kommunalvalg '85

INDHOLDSOVERSIGT

Godsejeren og ridefogederne.	s. 1
Stop nedskæringerne - Smid Schlüter ud af kommunen.	s. 2
Giv arbejderbevægelsen et nyt forår.	s. 10
Bryd skatteforliget - væk med den asociale kommuneskat.	s. 17
Væk med den sorte dagpengereform.	s. 23
Stop oprustningen - med en folkestrejke mod raketter og baser.	s. 31
Stop racismen - en gift for arbejderbefolkningen.	s. 35
Sæt miljøet under kontrol - betalt af dem der ødelægger det.	s. 40
Boykot Sydafrika - Støt Nicaragua.	s. 44
Socialisme er målet - arbejderenhed er midlet	s. 50

VIL DU SE AFSLØRINGERNE AF BRØDRENE GIBB'S PROBLEMER MED ALDEREN OG POTENSEN?

SLÅ IGEN HVER DAG

- LÆS SLÅ IGEN HVER 6. UGE

abonnement på SLÅ IGEN (8nr. -25kr.);

SUF, Nørre Alle 11A, 2200 Kbh. N

**GØR KOMMUNALVALGET TIL ET KAMPVALG
MOD REGERINGEN**

STEM PÅ ET ARBEJDERPARTI

**STEM PÅ SOCIALISTISK ARBEJDERPARTI
LISTE I**

I følgende kommuner og amter kan du støtte en konsekvent kamplinje mod den borgerlige krisepolitik:

Kommuner: København, Gladsaxe, Albertslund, Helsingør, Odense, Århus, Ålborg.

Amter: København, Roskilde, Fyn, Sønderjylland, Århus.

I Roskilde kommune har SAP og VS indgået et valgsamarbejde. Stem på en af SAP's kandidater på liste Y:

Anne Haarløv, Christian Holtet, Åge Skovrind, Kjeld Jensen.

I de øvrige kommuner og amter opfordrer SAP til at stemme mod den borgerlige regering, dvs. at stemme på et arbejderparti. Jo flere mandater til arbejderpartierne, jo større slag mod regeringen - og med et arbejderflertal vil en af de store arbejderpartiers undskyldninger for at føre nedskæringspolitik være fjernet. **Men lad ikke din stemme være en blankocheck, forsvar leveforholdene. Bekæmp den borgerlige krisepolitik. Stil krav til arbejderpartierne.**

ISBN 87-87602-49-0.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk